

Khudā Muhaiyā Karegā

Āzmāte Waqt Mazbūtī

khudā muhaiyā karegā. āzmāte waqt mazbūtī

God Will Provide. Strength Through Trial

by Bakhtullah

[*Zinda Kalam* 5]

(Urdu–Roman script)

© 2026 Chashma Media.

published and printed by

GWCS, New Delhi

Bible text is from UGV.

illus. R. Gunther <https://freebibleimages.org/illustrations/rg-abraham-sarah/>;

ditto <https://freebibleimages.org/illustrations/ls-abraham-isaac/>.

for enquiries or to request more copies:

askandanswer786@gmail.com

Fahrist

Āzmāish se Mazbūt Ho Jāo	2
Ḳhudā ke Wāde se Lipṭe Raho	5
Tab Ḳhudā Muhaiyā Karegā	9
Tab Ḳhudā Barkat Degā	13
Tauret, Paidāish 22:1-18	15

Jab hazrat Ibrāhīm 75 sāl kā thā to Ḳhudā ne use apne watan aur azīzoñ ko chhoṛne kā hukm diyā. Ibrāhīm sīdhā rawānā huā. Chalte chalte wuh Falastīn pahuñch gayā. Tab Ḳhudā ne farmāyā ki yih terī aulād kā mulk hogā. Us waqt Ibrāhīm ke beṭā paidā nahīn huā thā. Use kāī sāl intazār karnā parā. Ākhir meñ beṭā paidā huā. Us kā nām: Is’hāq. Jab Is’hāq jawān huā to likhā hai,

Kuchh arse ke bād Allāh ne Ibrāhīm ko āzmāyā. Us ne us se kahā, “Ibrāhīm!” Ibrāhīm ne jawāb diyā, “Jī, main hāzīr hūñ.”

- *Khudā ke bāre mein kyā likhā hai?*

Yih ki us ne Ibrāhīm ko āzmāyā. Is se ham pahlā sabaq sīkhte haiñ,

Āzmāish se Mazbūt Ho Jāo

Khudā ne Ibrāhīm ko kyon āzmāyā?

- *Farz karo ki āpne mittī se int̄ banāi. Kyā wuh mazbūt hogī?*

Ek had tak zarūr. Lekin pānī mein ḍāl dī to gal jāegī.

- *Lekin jab āp mittī kī int̄ bhatte mein rakhkar pakāenge to wuh kis tarah banegī?*

Āg mein wuh mazbūt aur ṭhos ho jāegī. Use makān ke lie istemāl kiyā to sailāb mein bhī nahīn galegī. Hamārā imān bhī aisā hī hotā hai. Wuh āzmāish kī āg mein pakkar mazbūt ho jātā hai.

- *Khudā kī bāt sunkar Ibrāhīm ne kyā jawāb diyā?*

Us ne sīdhe kahā ki main hāzir hūñ. Yānī main har hukm pūrā karne ko taiyār hūñ. Tab Khudā ne farmāyā,

Apne iklaute beṭe Is'hāq ko jise tū pyār kartā hai sāth lekar Moriyāh ke ilāqe mein chalā jā. Wahān main tujhe ek pahār dikhāūngā. Us par apne beṭe

ko qurbān kar de. Use zabah karke qurbāngāh par jalā denā.

- *Kisī ko qatl karnā to saḡht manā hai. Phir bhī Ḳhudā ne yih qurbānī Ibrāhīm se talab kī. Kyon? Wuh us kā īmān āzmānā chāhtā thā. Is'hāq to Ibrāhīm kā pyārā beṭā thā. Na sirf yih balki Ḳhudā ne wādā bhī kiyā thā ki Is'hāq kī aulād ko mulk hāsil hogā.*
- *Kyā Ibrāhīm kā Ḳhudā par īmān jhūṭh niklegā yā aur pakkā ho jāegā?*
 Āie ham dekhte haiñ. Likhā hai,

Subh-sawere Ibrāhīm uṭhā aur apne gadhe par zīn kasā. Us ne apne sāth do naukaron aur apne beṭe Is'hāq ko liyā. Phir wuh qurbānī ko jalāne ke lie lakaṛī kāt̤kar us jagah kī taraf rawānā huā jo Allāh ne use batāī thī.

► *Ibrāhīm ne Ḳhudā ke hukm par kyā kiyā?*

Us ne subh-sawere uṭhkar gadhe par zīn kasā. Us ne Is'hāq ke alāwā do naukar bhī apne sāth lie. Phir us ne lakaṛī kāt̤ lī.

► *Is meñ ajīb bāt kyā hai?*

Us ne pahle gadhe ko taiyār kiyā, phir hī lakaṛī kāṭ lī. Ām taur par bandā pahle lakaṛī kāṭtā, tab hī gadhe par zīn kaskar lakaṛī lādtā hai.

► *Is se kyā mālūm hotā hai?*

Ḳhudā kā yih hukm pūrā karnā use mushkil lag rahā thā. Lagtā hai ki ghabrāhaṭ ke bāis safr kī taiyāriyān āge-pīchhe huīn. Dūsrā sabaq,

Ḳhudā ke Wāde se Lipte Raho

Likhā hai,

Safr karte karte tīsre din qurbānī kī jagah dūr se nazar āī. Us ne naukaron se kahā, “Yahān gadhe ke pās ṭhahro. Main laṛke ke sāth wahān jākar parastish karūngā. Phir ham tumhāre pās wāpas ā jāenge.”

► *Kyā āpne note kiyā ki Ibrāhīm ne kyā ajīb bāt farmāī?*

Us ne nahīn kahā ki main wāpas āūngā. Nahīn, wuh bolā ki ham hī wāpas āenge. Be-shak wuh apne pyāre beṭe ko qurbān karne ko jā rahā thā. Phir bhī use Ḳhudā kā wādā yād thā ki Is’hāq kī aulād ko mulk milegā. Ibrāhīm ko pūrā yaqīn thā ki aisā hī hogā. Tab likhā hai,

Ibrāhīm ne qurbānī ko jalāne ke lie lakariyān Is'hāq ke kandhoñ par rakh diñ aur khud chhurī aur āg jalāne ke lie angāron kā bartan uthāyā. Donoñ chal die.

Is'hāq bolā, “Abbū!”

Ibrāhīm ne kahā, “Ji beṭā.”

“Abbū, āg aur lakariyān to hamāre pās haiñ, lekin qurbānī ke lie bheṛ yā bakrī kahāñ hai?”

Ibrāhīm ne jawāb diyā, “Allāh khud qurbānī ke lie jānwar muhaiyā karegā, beṭā.” Wuh āge barh gae.

- *Kyā Is'hāq ko patā thā ki wuh ḵhud qurbānī hogā?*
Bilkul nahīn. Isliē chalte chalte wuh pūchhne lagā ki qurbān hone wālā jānwar kahān hai.
- *Ibrāhīm ne kyā jawāb diyā?*
Yih ki Allāh ḵhud jānwar muhaiyā karegā.
- *Is se ham Ibrāhīm ke īmān ke bāre meñ kyā sīkhte haiñ?*

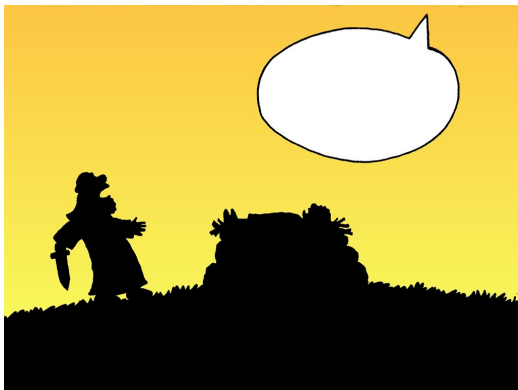
Ek taraf wuh saḵht pareshān to thā. Lekin dūsarī taraf use pūrā yaqīn thā ki jo wādā Ḵhudā ne Is'hāq ke bāre meñ farmāyā hai wuh pūrā ho jāegā. Phir likhā hai,

Chalte chalte wuh us maqām par pahuñche jo Allāh ne us par zāhir kiyā thā. Ibrāhīm ne wahāñ qurbāngāh banāi aur us par lakaṛiyāñ tartīb se rakh dīñ. Phir us ne Is’hāq ko bāndhkar lakaṛiyon par rakh diyā aur chhurī pakaṛ lī tāki use zabah kare.

► *Muqarrarā pahār par pahuñchkar Ibrāhīm ne kyā kiyā?*

Us ne qurbāngāh banākar us par lakaṛiyāñ rakh dīñ, phir Is’hāq ko bāndhkar lakaṛiyon par liṭā diyā. Is ke bād us ne chhurī pakaṛ lī tāki apne pyāre beṭe ko zabah kare.

► *Kyā Is'hāq ne bhāgne kī koshish na kī?*

Bilkul nahīn hālānki Ibrāhīm būṛhā thā. Agar beṭā chāhtā to āsānī se bhāg saktā. Lekin us ne aisā na kiyā. Wuh qurbān hone ke lie taiyār thā. Mān-bāp kā lāḍlā apne bāp ke hāth marne ke lie taiyār thā. Us ne ḡhāmoshī se maut kā sāmna kiyā. Tīsrā sabaq,

Tab Ḳhudā Muhaiyā Karegā

Jo āzmāish kī āg meñ pakkar mazbūt ho jātā hai wuh Ḳhudā ke wāde se liptā rahtā hai. Aise īmāndār ke lie Ḳhudā achchhā rāstā muhaiyā karegā. Ibrāhīm is kī achchhī misāl hai. Wuh chhurī pakṛe beṭe ko

zabah karne ke lie kharā huā. Tab kyā huā? Likhā hai,

Ain usī waqt Rab ke farishte ne āsmān par se use āwāz dī, “Ibrāhīm, Ibrāhīm!” Ibrāhīm ne kahā, “Jī, main hāzir hūn.” Farishte ne kahā, “Apne beṭe par hāth na chalā, na us ke sāth kuchh kar. Ab mainne jān liyā hai ki tū Allāh kā khauf rakhtā hai, kyonki tū apne iklaute beṭe ko bhī mujhe dene ke lie taiyār hai.”

► *Ibrāhīm ko kyā batāyā gayā?*

Apne beṭe par hāth na chalā.

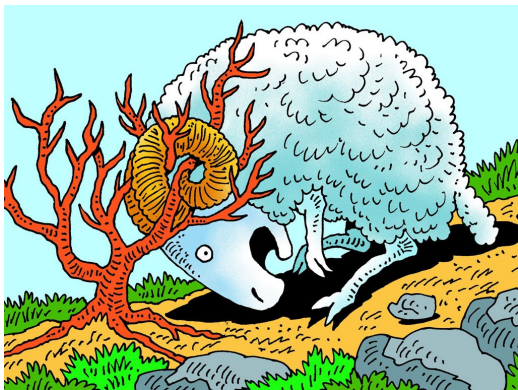
► *Kyon?*

Khudā ne jān liyā thā ki Ibrāhīm Allāh kā khauf rakhtā hai.

► *Ibrāhīm ne kis tarah dikhāyā ki wuh Khudā kā khauf rakhtā hai?*

Is men ki wuh apne beṭe ko qurbān karne ke lie taiyār thā. Tab likhā hai,

Achānak Ibrāhīm ko ek menḍhā nazar āyā jis ke sīng gunjān jhāriyon men phānse hue the. Ibrāhīm ne use zabah karke apne beṭe kī jagah qurbānī ke taur par jalā diyā.

- *Khudā ne kyā muhaiyā kiyā?*

Ek menḍhā.

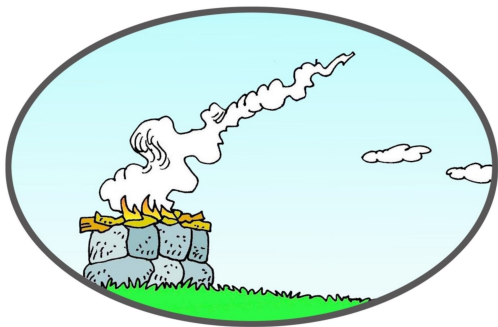
- *Menḍhā kyon?*

Menḍhā islie ki Ibrāhīm apne beṭe kī jagah menḍhā qurbān kare. Tab likhā hai,

Us ne us maqām kā nām “Rab muhaiyā kartā hai” rakhā. Islie āj tak kahā jātā hai, “Rab ke pahār par muhaiyā kiyā jātā hai.”

- *Rab muhaiyā kartā hai : Is se Ibrāhīm kyā kahnā chāhtā thā?*

Jab Khudā ham se qurbānī māngtā hai to wuh muhaiyā bhī kartā hai. Āg men pakī huī īnṭ kī

tarah Ibrāhīm kā īmān āzmāish kī āg meñ pakkar aur mazbūt ho gayā thā. Kyon? Wuh Ḳhudā ke wāde se liptā rahā thā. Tab Ḳhudā ne Is'hāq kī jagah qurbānī muhaiyā kī—ek menḍhā jhāriyon meñ ulajhkar qurbānī ke lie dastyāb huā.

Do hazār sāl ke bād Ḳhudā ne insān ke lie ek aur qurbānī muhaiyā kī.

► *Kaun-sī qurbānī?*

Īsā Masīh kī qurbānī.

► *Is qurbānī kā kyā maqsad thā?*

Maqsad yih thā ki jo us par īmān lāe halāk na ho balki abadī zindagī pāe. Ab ham ek chauthā sabaq sīkhte haiñ,

Tab ẖhudā Barkat Degā

Ibrāhīm kā imān dekhkar ẖhudā ne na sirf apnī taraf se qurbānī muhaiyā kī. Sāth sāth us ne use barkat bhī dī. Likhā hai,

Rab ke farishte ne ek bār phir āsmān par se pukārkar us se bāt kī. “Rab kā farmān hai, merī zāt kī qasm, chūnki tūne yih kiyā aur apne iklaute beṭe ko mujhe pesh karne ke lie taiyār thā islie main tujhe barkat dūngā aur terī aulād ko āsmān ke sitāron aur sāhil kī ret kī tarah be-shumār hone dūngā. Terī aulād apne dushmanon ke shahron ke darwāzon par qabzā karegī. Chūnki tūne merī sunī islie terī aulād se duniyā kī tamām qaumen barkat pāengī.”

- *Farishte ne ẖhudā kā kyā paiḡhām pahuñchāyā?*
Yih ki tū mujhe apne sab se pyārī chīz qurbān karne ke lie taiyār thā. Islie main tujhe barkat dūngā. Terī aulād be-shumār hogī. Wuh dushman par qābū pākar tamām qaumon ke lie barkat kā bāis banegī.
- *Ibrāhīm ko yih barkat kyon hāsil huī?*

Islie ki us kā īmān āzmāish kī āg meñ pakkar aur mazbūt ho gayā thā.

► *Kyon?*

Islie ki wuh Ḳhudā ke wāde se liptā rahā thā.

► *Kyā yih barkat hamen bhī hāsil ho saktī hai?*
Jī hāñ.

► *Kis tarah?*

Jab hamārā īmān āzmāish kī bhatṭī meñ pakkar aur mazbūt ho jātā hai aur ham Ḳhudā ke wāde se liptē rahte haiñ tab hamen barkat hāsil hotī hai.

► *Hamen kis qism kī barkat hāsil hotī hai?*

Ibrāhīm ko be-shumār aulād kī barkat hāsil huī. Jo barkat hamen hāsil hotī hai wuh kahīn behtar hai. Āj Ḳhudā hamen āzmākar farmātā hai ki āo, wuh qurbānī qabūl karo jo mainne dī jab mainne apne Farzand Īsā Masīh ko duniyā men bhej diyā. Ibrāhīm ke beṭe kī jagah ek mendhā qurbān huā. Lekin tumhārī jagah Īsā Masīh qurbān huā. Yahī qurbānī tumhen najāt kā rāstā aur abadī zindagī muhaiyā kartā hai. Tab tum Ibrāhīm kī aslī rūhānī aulād hoge.

► *Kyā āp ko yih barkat hāsil huī hai?*

Tauret, Paidāish 22:1-18

Kuchh arse ke bād Allāh ne Ibrāhīm ko āzmāyā. Us ne us se kahā, “Ibrāhīm!” Us ne jawāb diyā, “Jī, main hāzir hūn.” Allāh ne kahā, “Apne iklaute beṭe Is’hāq ko jise tū pyār kartā hai sāth lekar Moriyāh ke ilāqe men chalā jā. Wahān main tujhe ek pahār dikhāūngā. Us par apne beṭe ko qurbān kar de. Use zabah karke qurbāngāh par jalā denā.”

Subh-sawere Ibrāhīm uṭhā aur apne gadhe par zīn kasā. Us ne apne sāth do naukaron aur apne

beṭe Is'hāq ko liyā. Phir wuh qurbānī ko jalāne ke lie lakaṛī kātḡkar us jagah kī taraf rawānā huā jo Allāh ne use batāī thī. Safr karte karte tīsre din qurbānī kī jagah Ibrāhīm ko dūr se nazar āī. Us ne naukaron se kahā, “Yahān gadhe ke pās ṭhahro. Main laṛke ke sāth wahān jākar parastish karūngā. Phir ham tumhāre pās wāpas ā jāenge.”

Ibrāhīm ne qurbānī ko jalāne ke lie lakaṛiyān Is'hāq ke kandhon par rakh dīn aur ḡhud chhurī aur āg jalāne ke lie angāron kā bartan uṭhāyā. Donon chal die. Is'hāq bolā, “Abbū!” Ibrāhīm ne kahā, “Jī beṭā.” “Abbū, āg aur lakaṛiyān to hamāre pās haiñ, lekin qurbānī ke lie bheṛ yā bakrī kahān hai?” Ibrāhīm ne jawāb diyā, “Allāh ḡhud qurbānī ke lie jānwar muhaiyā karegā, beṭā.” Wuh āge baṛh gae.

Chalte chalte wuh us maqām par pahuñche jo Allāh ne us par zāhir kiyā thā. Ibrāhīm ne wahān qurbāngāh banāī aur us par lakaṛiyān tartīb se rakh dīn. Phir us ne Is'hāq ko bāndhkar lakaṛiyon par rakh diyā aur chhurī pakaṛ lī tāki apne beṭe ko zabah kare. Ain usī waqt Rab ke

farishte ne āsmān par se use āwāz dī, “Ibrāhīm, Ibrāhīm!” Ibrāhīm ne kahā, “Jī, main̄ hāzir hūn̄.” Farishte ne kahā, “Apne beṭe par hāth na chalā, na us ke sāth kuchh kar. Ab main̄ne jān liyā hai ki tū Allāh kā ḡhauf rakhtā hai, kyon̄ki tū apne iklaute beṭe ko bhī mujhe dene ke lie taiyār hai.” Achānak Ibrāhīm ko ek mendhā nazar āyā jis ke sīng gunjān jhāriyon̄ meñ phan̄se hue the. Ibrāhīm ne use zabah karke apne beṭe kī jagah qurbānī ke taur par jalā diyā. Us ne us maqām kā nām “Rab muhaiyā kartā hai” rakhā. Islie āj tak kahā jātā hai, “Rab ke pahār par muhaiyā kiyā jātā hai.”

Rab ke farishte ne ek bār phir āsmān par se pukārkar us se bāt kī. “Rab kā farmān hai, merī zāt kī qasm, chūn̄ki tūne yih kiyā aur apne iklaute beṭe ko mujhe pesh karne ke lie taiyār thā islie main̄ tujhe barkat dūngā aur terī aulād ko āsmān ke sitāron̄ aur sāhil kī ret kī tarah be-shumār hone dūngā. Terī aulād apne dushmanon̄ ke shahron̄ ke darwāzon̄ par qabzā karegī. Chūn̄ki tūne merī sunī islie terī aulād se duniyā kī tamām qaumeñ barkat pāengī.”